

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/609/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814212841
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814212841.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176 so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpený v konaní Advokátskou kanceláriou Goliášová Gabriela, s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 747 234 679 proti odporcovi: F. D., nar. X.X.XXXX, bytom F. M. XX/XX, P. D. , za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, Námestie Legionárov 5, 080 01 Prešov, zastúpený: JUDr. Andrejom Cífrom, advokátom so sídlom ul. J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, o zaplatenie 576,02 eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu a navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 19.marca 2015, č.k. 16C/162/2014-48, v senáte jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania, potvrdzuje .

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozhodnutím návrh zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania v výške 218,52,- eur a to na účet zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporcu JUDr. Andreja Cífru , advokáta so sídlom ul. J.Kráľa 5/ A, Lučenec, v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia. Rozhodol tak o návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal od odporcu zaplatenia sumy vo výške 576,02,- eur , vyčísleného ročného úroku z omeškania vo výške 75,17,-eur a úroku z omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 576,02,- eur od 1.7.2014 do zaplatenia a to z úverovej zmluvy zo dňa 8.7.2002, č. 5203186776. Právne vec posúdil podľa ust. §1 , § 2, § 4 ods.2 písm. g/, § 4 ods. 5, z.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nemal v konaní úspech žiadny, odporca a vedľajší účastník na strane odporcu boli v konaní v celom rozsahu úspešní. Odporca si trovy konania neuplatnil, preto súd o trovách konania odporcu nerozhodoval. Vedľajšiemu účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal náhradu trov potrebných pre účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Vedľajšiemu účastníkovi vznikli trovy konania za právne zastúpenie advokátom JUDr. Andrejom Cífrom, pričom ide o trovy právneho zastúpenia z hodnoty sporu spolu 651,19 eur, pričom základná sadzba tarifnej odmeny podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov /ďalej len „vyhláška“/ potom predstavuje 41,50 eur. Advokátovi vedľajšieho účastníka patrí odmena a náhrady za tri úkony právnej služby á 41,50 eur /prevzatie veci, vyjadrenie vo veci, zastupovanie a účasť na pojednávaní/ plus 2x režijný paušál á 8,04 eur plus 1x režijný paušál 8,39 eur, čo predstavuje spolu bez DPH 148,97 eur, ďalej cestovná náhrada advokáta podľa § 16 ods. 4 vyhlášky za cestu motorovým vozidlom dňa 19.3.2015 z Lučenca do Prievidze na pojednávanie a späť vo výške 1-ice, keďže sa zúčastnil v uvedený deň ďalšieho pojednávania, predstavuje 33,13 eur (náhrada za použitie motorového vozidla: 0,183 eur x 240 km pri cena za liter paliva 1,33 eur a náhrada za pohonné hmoty pri priemernej spotrebe paliva 7,0 l x 240km/100km x priemerná cena paliva 1,33

eur) a teda spolu trovy predstavujú 182,10 eur + 20% DPH 36,42 eur a teda spolu 218,52 eur, ktoré je povinný nahradiť vedľ. účastníkovi navrhovateľ, keďže bol v konaní v celom rozsahu neúspešný. Súd za neopodstatnené považoval uplatnenú náhradu za stratu času za 8 polhodín á 13,98 eur za cestu strávenú na pojednávanie dňa 19.3.2015, z čoho si uplatnil jednu polovicu vo výške 55,92 eur, a to z dôvodu, že pojednávania sa nezúčastnil samotný splnomocnený zástupca vedľ. účastníka JUDr. Cifra ako advokát, ale na zastupovanie splnomocnil iba advokátskeho koncipienta Mgr. Barkáča, ktorému náhrada za stratu času podľa názoru súdu nepatrí. Právo na náhradu za stratu času advokátovi je upravené aj v ust. § 24 ods. 2 zák.č . 586/2003 Z.z. o advokácií, toto ustanovenie však neplatí primerane pre advokátskeho koncipienta (§ 63 ods. 2 zák. č. 586/2003 Z.z.). Advokátsky koncipient je v zmysle § 64 citovaného zákona v pracovnom pomere a jeho odmeňovanie sa upravuje pracovnoprávnymi predpismi. Náhradu za stratu času možno preto priznať iba v takom prípade, ak úkony právnej služby vykoná advokát v mieste, ktoré nie je jeho sídlom. Nakoľko pojednávania na súde prvého stupňa sa zúčastnil advokátsky koncipient, ktorý je v pracovnoprávnom vzťahu s advokátom zastupujúcim navrhovateľa, náhrada za stratu času za pojednávanie, mu podľa názoru súdu nepatrí. Uvedené konštatoval vo svojom rozhodnutí i Krajský súd v Trenčíne č.k. 4 Co 312/2013-173 z 22.1.2015.

Rozsudok okresného súdu v časti, ktorou okresný súd zaviazal navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania, v zákonnej lehote odvolaním napadol vedľajší účastník na strane odporcu a navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu.

Vedľajší účastník na strane odporcu v písomne podanom odvolaní namietal, že okresný súd mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v nesprávnej, nižšej sume, oproti tomu, ako si ju uplatnil, resp. súd vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu za stratu času, hoci bola riadne a včas uplatnená. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý výrok okresného súdu zmenil tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť trovy prvostupňového konania vedľajšiemu účastníkovi vo výške 285,62,- eur. Súd považoval uplatnenú náhradu za stratu času za cestu strávenú na pojednávanie dňa 19.03.2015 za neopodstatnenú z dôvodu, že pojednávania sa zúčastnil splnomocnený advokátsky koncipient. Poukázal na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu Prešov 5Co/186/2013 zo dňa 08.10.2013. Ak bol úkon právnej služby vykonaný v mieste mimo sídla advokáta, má advokát n takúto náhradu nárok bez ohľadu na skutočnosť, či úkon právnej služby vykoná osobne, alebo na základe jeho poverenia ho vykoná jeho zástupca-advokátsky koncipient , ktorý je u advokáta zamestnaný. Aj advokátsky koncipient vykonáva činnosť-jednotlivé úkony právnych služieb , ktoré sú honorované. Ak advokát vykonával prostredníctvom advokátskeho koncipienta úkon právnej služby , má nárok na všetky zložky odmeny a všetky výdavky, ktoré vyplývajú z advokátskej tarify a nadväzujúcich právnych predpisov. Zo žiadneho ustanovenia nevyplýva záver stanovený okresným súdom, že náhrada za stratu času patrí iba advokátovi , nie advokátskemu koncipientovi, ktorý advokát na úkone zastupuje. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka svedčí aj novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., ktoré bolo s účinnosťou od 1.1.2012 doplnené zákonom č. 332/2011Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi. Súčasne poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 22.12.2010 vo veci C-279/09 Deutsche Energiehandels- und Beratungsgesellschaft proti Spolková republika Nemecko. Združenia na ochranu spotrebiteľa majú právo chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR, napr. II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV.ÚS 147/08, II.ÚS 122/09. Vedľajší účastník ako občianske združenie, zložené prevažne z laikov v oblasti práva, má právo v súdnom konaní vstupovať proti dodávateľom n základe princípu : „ rovnosti zbraní“. V predmetnej právnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi, teda je nutné použiť normy spotrebiteľského práva aj výkladové pravidlá ich aplikácie. Vedľajší účastník si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 20,03,- eur nasledovne: odvolanie voči trovám konania vo výške 8,30,- eur / 50%/, 1x režijný paušál 8,39,- eur, spolu 16,69,- eur + 20% DPH: 3,34,- eur. Odmena advokáta spolu je vo výške 20,03,- eur.

Proti rozsudku , a to v časti čo do výroku o trovách konania, podal odvolanie navrhovateľ, prostredníctvom právneho zástupcu a žiadal, aby odvolací súd predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie eventuálne navrhol, aby odvolací súd zmenil predmetný rozsudok tak, že neprizná vedľajšiemu účastníkovi žiadne trovy právneho zastúpenia. Uviedol, že vedľajší účastník si uplatnil trovy konania z hodnoty sporu 651,19,- eur, čo navrhovateľovi nie je známe, nakoľko

táto hodnota je 576,02,- eur. Dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 19.03.2014, sp. zn. 6 MCdo/5/2013. Namietal, že občianske združenie na ochranu spotrebiteľa by malo mať schopnosť hájiť práva spotrebiteľa samo a nie nechať sa zastupovať advokátom. Takýto názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 78/3. Pri podaniach, vyjadreniach a vstupom do konania ide o typologicky rovnaké úkony. Pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje, bez uvedenia nových, významných skutočností, vzťahujúcich sa na predmet sporu. Účelom vstupu vedľajšieho účastníka nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Obdobný názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. Zn. 17Co/91/2012, v ktorom žiadal aplikáciu ust. § 150 O.s.p.

Vedľajší účastník na strane odporcu v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ je dominus litis v spore a on sám určil predmet sporu, kde požaduje zaplatenie sumy 651,19,- eur. Táto suma je výsledkom súčtu všetkých položiek uvedených v návrhu. K námietke navrhovateľa voči vstupu vedľajšieho účastníka do konania uviedol, že združenie ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov vstúpilo legitímne v súlade s ust. § 93 ods. 2,3 O.s.p. z vlastného podnetu do sporu. Vstup do konania bol opodstatnený, nakoľko prvostupňový súd návrh v celom rozsahu zamietol v dôsledku ich aktivity, po prednese argumentácie. Naopak navrhovateľ masovo zneužíva poskytovanie právnych služieb pri podávaní formulárových žalôb a písomných podaní za účelom obohatenia sa na úkor odporcov spravidla nemajetných spotrebiteľov. Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov združením, s poukazom na čl. 47 ods. 2 Ústavy, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 9.6.2010, sp. zn. 5Cdo/71/2010. Navrhovateľ svojimi neúspešnými pokusmi, ktoré spočívajú v žalovaní nedôvodných nárokov na súdoch, spôsobuje trovy konania, ktoré by mal byť v prípade neúspechu povinný nahradiť úspešnej protistrane, vedľajšiemu účastníkovi. V predmetnej veci neexistujú žiadne zákonné dôvody a ani žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa. Vedľajší účastník si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 22,02,- eur nasledovne: odvolanie voči trovám konania vo výške 9,96,- eur / 50%/, 1x režijný paušál 8,39,- eur, spolu 18,35,- eur + 20% DPH: 3,67,- eur. Odmena advokáta spolu je vo výške 22,02,- eur.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. v napadnutej časti (vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi) a zistil, že uznesenie okresného súdu je potrebné v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

V predmetnej veci bol návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnutý.

Podľa § 142 ods. 1 účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Napadnutým výrokom súd prvého stupňa priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý mal vo veci plný úspech, v súlade s citovaným ustanovením § 142 ods. 1 plnú náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa v podanom odvolaní domáhal aplikácie ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.

Definícia drobných sporov je zakotvená v ust. § 200ea ods. 1 O.s.p.. Podľa citovaného zákonného ustanovenia ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000 eur, od toho okamihu ide o drobný spor.

V preskúmvanej veci nepochybne ide o drobný spor, keďže predmetom konania bola žaloba o zaplatenie sumy 651,19,- eur / suma 576,02,- eur a kapitalizovaný ročný úrok z omeškania vo výške 75,17,- eur /, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 576,02,- eur odo dňa 01.07.2014 do zaplatenia a trovy konania vo výške 34,50,- eur.

V zmysle ust. § 1 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, vyhláška upravuje spôsob určenia a výšku odmeny, náhrady hotových výdavkov náhrady za stratu času advokáta za právne služby poskytované klientom na základe dohody alebo ustanovenia na to oprávneným orgánom.

V zmysle ust. § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú hodinu.

V súvislosti so zastúpením odporcu na pojednávaní konanom dňa 19.3.2015, súd prvého stupňa správne rozhodol, keď nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu za stratu času uplatnenú podľa § 17 vyhl. č. 655/2004 Z.z.. Podľa tohto ustanovenia náhrada za stratu času patrí advokátovi za predpokladu, že vykonáva úkony právnej služby v mieste, ktoré nie je jeho sídlom. V predmetnej veci sa však pojednávania dňa 19.3.2015 zúčastnil advokátsky koncipient, pričom zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva právo na náhradu za stratu času advokátskeho koncipienta. Právo na náhradu za stratu času advokátovi je upravené aj v ustanovení § 24 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/91 Zb. o živnostenskom podnikaní (Živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Toto ustanovenie však neplatí primerane pre advokátskeho koncipienta (§ 63 ods. 2 zákona 586/2003 Z. z.). Advokátsky koncipient je v zmysle § 64 citovaného zákona v pracovnom pomere a jeho odmeňovanie sa spravuje pracovnoprávnymi predpismi. Náhradu za stratu času možno preto priznať iba v takom prípade, ak úkon právnej služby vykoná advokát v mieste, ktoré nie je jeho sídlom. Účelom náhrady straty času je finančne kompenzovať stratu, ktorá vzniká advokátovi cestovaním, teda stratu za čas, počas ktorého by mohol vykonávať inú odbornú prácu. Prisúdená náhrada za stratu času je riadnym príjmom advokáta. Advokátsky koncipient je zamestnancom advokáta, ktorý je advokátom vyslaný na služobnú cestu. Za tento čas advokátskemu koncipientovi nepatrí náhrada za stratu času, ale náhrada cestovných výdavkov v zmysle zákona o cestovných náhradách. Ide o plnenie pracovných povinností v rámci pracovného času, za ktorý patrí advokátskemu koncipientovi mzda. Advokát, ktorý advokátskeho koncipienta zamestnáva, môže počas tohto času vykonávať inú odbornú prácu. Ak by súd priznal náhradu za stratu času aj za čas strávený cestou zo sídla advokáta do sídla súdu a späť advokátskemu koncipientovi, potom by za tento čas získal advokát príjem z výkonu vlastnej odbornej práce, ako aj z náhrady za stratu času, ktorá má byť práve kompenzáciou. Takisto by potom v prípade priznania náhrady za stratu času mohlo dôjsť k tomu, že ak by advokát poveril svojím zastúpením v rovnaký deň a v rovnaký čas viacerých koncipientov alebo svojich zamestnancov, náhrada za stratu času by bola priznávaná opakovane, čo je v rozpore so zmyslom § 16 ods. 3 označenej vyhlášky.

Nakoľko uvedeného pojednávania na súde prvého stupňa sa zúčastnil advokátsky koncipient, ktorý je v pracovnoprávnom vzťahu s advokátom zastupujúcim odporcu, náhradu za stratu času za pojednávanie dňa 19.3.2015 súd nepriznal.

Odvolací súd poukazuje, že z úradnej činnosti Krajského súdu v Trenčíne je známe, že už v konaní vedenom na tunajšom súde, sp. zn. 4Co 312/2013 súd nepriznal advokátskemu koncipientovi náhradu za stratu času stráveného cestou zo sídla advokáta do sídla súdu a späť.

Na strane druhej ako nedôvodnú, nespôsobilú privodiť v prospech navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci, vyhodnotil odvolací súd jeho námietku týkajúcu sa tvrdenia, že vedľajší účastník si uplatnil trovy konania z hodnoty sporu 651,19,- eur, čo navrhovateľovi nie je známe, nakoľko táto hodnota je 576,02,- eur.

Ako už bolo uvedené vyššie, navrhovateľ sa návrhom na začatie konania voči odporcovi domáhal zaplata sumy 576,02,- eur (tvorenou istinou 560,89Eur, úroku 15,13 Eur za hotovostné transakcie vo výške 15,13 Eur), vyčísleného kapitalizovaného ročného úroku z omeškania vo výške 75,17 Eur (spolu teda sumy 651,19 Eur) a 8,15% úroku z omeškania ročne zo sumy 576,02 Eur od 01.07.2014 do zaplata.

Podľa § 9 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte ako „Vyhláška“), základná sadzba tarifnej

odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa ust. § 10 ods. 2 Vyhlášky, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Preskúmaním citovaných ustanovení Vyhlášky možno dôjsť k záveru, že tento právny predpis spája určenie základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb s pojmom tarifná hodnota veci (alebo druhu veci, alebo práva). Tarifnú hodnotu veci (alebo druhu veci, alebo práva) potom v ust. § 10 ods. 2 definuje tak, že je ňou výška peňažného plnenia (alebo cena veci alebo práva), ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby. Čo sa rozumie výškou peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týka, však citovaná vyhláška neuvádza. Použitím logického a gramatického výkladu citovaného slovného spojenia však možno dôjsť k záveru, že peňažným plnením, ktorého sa právna služba týka, možno bez väčších pochybností rozumieť poskytnutie peňažných prostriedkov, ktorých sa navrhovateľ v konaní domáha, a to bez ohľadu na to, či tieto tvoria istinu uplatňovanej pohľadávky, alebo vyčíslené príslušenstvo pohľadávky zahŕňajúce úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a podobne, a rovnako bez ohľadu na to, z akého titulu majú byť tieto peňažné prostriedky poskytnuté. Pokiaľ sa totiž navrhovateľ v konaní domáha poskytnutia peňažného plnenia, len spoločne istina pohľadávky spolu s konkrétne vyčísleným príslušenstvom pohľadávky tvorí peňažné plnenie, ktoré si navrhovateľ v prejednávanej veci uplatňuje (t. j. plnenie, ktoré mu má odporca zaplatiť), teda len spolu tvoria predmet súdneho konania. Je potrebné zdôrazniť, že Vyhláška viaže výšku základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb na výšku v konaní uplatňovaného peňažného plnenia úmerne, teda tak, že s narastajúcou výškou uplatňovaného peňažného plnenia, rastie i výška základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta. Vychádza teda z premisy, že čím vyššie je v konaní uplatňované plnenie, tým je vyššia i náročnosť advokátom poskytovaných služieb, čomu by malo zodpovedať i narastajúce finančné ohodnotenie advokáta, ktorý náročnejšie úkony právnej služby poskytol. Nemožno opomenúť, že právo na priznanie primeranej a právnymi predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 119/2012). Pokiaľ všeobecné súdy majú poskytovať v Občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p.), uvedený cieľ je vo vzťahu k náhrade trov konania úspešného účastníka možné dosiahnuť len tak, že tomuto bude priznaná taká náhrada trov právneho zastúpenia, aká zodpovedá účelne vynaloženým úkonom zo strany právneho zástupcu úspešného účastníka konania a ich právnej náročnosti, ktoré aspekty bezpochyby okresný súd zohľadnil, keď pri stanovení výšky tarifnej odmeny za úkon právnej služby vychádzal z výšky celého navrhovateľom uplatňovaného peňažného plnenia zahŕňajúceho nielen sumu 576,02 Eur (odvolací súd poznamenáva, že aj táto pozostáva podľa špecifikácie navrhovateľa nielen z istiny, ale aj úroku), ale aj sumu 75,17,- eur uplatňovanú ako vyčíslený úrok z omeškania, v dôsledku čoho správne stanovil tarifnú odmenu za úkon právnej služby v tomto konaní vo výške 41,50 Eur, vychádzajúc z celého navrhovateľom požadovaného peňažného plnenia vo výške 651,19 Eur.

Vedľajšiemu účastníkovi bola priznaná náhrada trov spočívajúca v trovách právneho zastúpenia vo výške 218,52 eur, teda vo výške rovnajúcej sa cca polovici žalovanej sumy. Aj podľa názoru odvolacieho súdu vedľajší účastník tak, ako ktorákolvek iná fyzická alebo právnická osoba má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho aj odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považoval za účelne vynaložené. Toto jeho právo vyplýva aj z Ústavy SR čl. 47 ods. 2. V danej veci vedľajší účastník vstúpil do konania v záujme ochrany spotrebiteľov - odporcov. Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že vedľajší účastník do konania riadne vstúpil, jeho právny zástupca zastúpenie riadne prevzal, vedľajší účastník podal vyjadrenie k návrhu podaním zo dňa 11.12.2014, keď sa konkrétne vyjadril ku všetkým rozhodujúcim skutočnostiam, namietal náležitosti úverovej zmluvy / v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje údaj o sume, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročná percentuálna miera nákladov / s uvedením, že v zmysle predloženého splátkového kalendára sa za čerpaný úver považuje iba suma 2.185,21,- eur. Odporca doposiaľ uhradil navrhovateľovi sumu 2.722,79,- eur, teda navrhovateľ žiada odporcu na zaplatenie sumy 651,19,- eur bez právneho dôvodu. Právny zástupca vedľajšieho účastníka sa

zúčastnil pojednávania dňa 19.03.2015, vzniesol námietku z dôvodu , že navrhovateľ nemá nárok na úroky a poplatky , ktoré neboli dojednané a RPMN by mala byť súčasťou úverovej zmluvy , v dôsledku čoho bol návrh navrhovateľa zamietnutý. V predmetnej veci nemožno konštatovať, že by priznané trovy boli neprimerané voči uplatnenej pohľadávke, keď priznané trovy predstavujú cca polovicu žalovanej sumy a prevažne spočívajú vo vynaloženom cestovnom na pojednávanie dňa 19.03.2015, na ktorom sa právny zástupca vedľajšieho účastníka nepochybne zúčastnil a na ktorom obhajoval záujmy odporcu. Podľa názoru odvolacieho súdu preto v danej veci neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p. pre nepriznanie alebo zníženie účelne vynaložených trov konania, patriacich vedľajšiemu účastníkovi.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal, s poukazom na ich čiastočnú úspešnosť v odvolacom konaní.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.